

Stanisław Śniechórski

Kronika adwokatury : varia

Palestra 39/1-2(445-446), 252-254

1995

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

przyświecające organizatorom, a mianowicie czy uświadomiła wszystkim konieczność sprawniejszego prowadzenia postępowań dyscyplinarnych w celu uniknięcia umorzeń z powodu przedawnienia karalności? Czy spotykane główne uchybienia w pracy Sądów i Rzeczników znalazły odbicie w dyskusji narady? Czy kwestie etyczne zostały w dostatecznym stopniu unaocznione uczestnikom?

Wydaje się, że na tak postawione pytania można odpowiedzieć twierdząco. Reszta zależy od umiejętności uczestników spotkania w ich bieżącej praktyce.

Andrzej Bąkowski

■ Z prac Prezydium NRA

► Na posiedzeniu w dniu 11 stycznia 1995 r. Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej – po zapoznaniu się ze stanowiskiem wyrażonym w Krakowie dnia 16 grudnia 1994 r. przez Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Medycyny Sądowej i Kryminologii, Instytut Ekspertyz Sądowych w Krakowie i kierowników Zakładów Medycyny Sądowej – wyraziło zaniepokojenie perspektywą przeprowadzania badań krwi na zawartość alkoholu wyłącznie przez laboratoria policyjne. Prezydium NRA uważa, że wyeliminowanie z opiniowania w sprawach alkoholowych niezależnych placówek naukowo-badawczych – Instytutu Ekspertyz Sądowych w Krakowie i Zakładów Medycyny Sądowej nie leży w interesie społecznym, może bowiem prowadzić do zubożenia prawa do obrony.

■ Varia

► **Wyciąg z protokołu posiedzenia Zarządu Koła Seniorów Adwokatów Izby Adwokackiej w Warszawie z dnia 3 listopada 1994 r.**

p.2. Po przeprowadzeniu dyskusji postanowiono zwrócić się do Prezydium Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej – przesyłając podjętą uchwałę w sprawie projektu poselskiego pismo nr 531 dotyczącą unifikacji

Adwokatury Polskiej i Izb Radców Prawnych – następującej treści:
„Seniorzy Adwokatury Warszawskiej, zrzeszeni przy Warszawskiej Okręgowej Radzie Adwokackiej w najwyższym stopniu zaniepokojeni projektem grupy posłów – druk nr 531, po dokonaniu szczegółowej i wnikliwej analizy powyższego, zgłaszają zdecydowany sprzeciw przeciwko powyższemu projektowi.

Projekt ten zakłada:

1. Zlikwidowanie Adwokatury Polskiej.
2. Zlikwidowanie Izby Radców Prawnych.
3. Powołanie nowej organizacji pod nazwą Adwokatura Polska, na zasadzie unifikacji obu powyższych organizmów.

Projektowi nr 531 zarzucamy:

1. Naruszenie konstytucyjnej zasady wolności zrzeszania się.
2. Pospieszne, eksperymentalne likwidowanie dwóch organizacji zawodowych, mających określone zadania, sprawdzoną strukturę organizacyjną, tradycję, dorobek, majątek.
3. Pospieszne łączenie organizacji bez uwzględnienia ich liczebności, przygotowania, kwalifikacji.
4. Próbę narzucania odnośnych decyzji bez wysłuchania racji obu organizacji, przy równoczesnym pomijaniu ich specyfikacji, w szczególności w błędnym założeniu, że realizacja projektu zbliża nas «do wzorów zachodnich».
5. Pomijanie faktu, że zarówno liczba czynnych adwokatów, jak i liczba radców prawnych w swoich dziedzinach działania wypełnia prawidłowo zapotrzebowanie społeczne.
6. Pomijanie faktu, że rozprzestrzenianie się na terenie Polski zagranicznych biur pomocy prawnej nie wynika z istotnego zapotrzebowania społecznego, a jedynie z braku jasnych uregulowań regulujących dopuszczanie tych biur do działalności.
7. Pomijanie faktu, że radcowie prawni, mający prawidłowe i udokumentowane przygotowanie, są nagminnie wpisywani na listy adwokatów na zasadzie art. 66 Prawa o adwokaturze z 1982 roku.
8. Pomijanie faktu, że występujące różnice w przygotowaniu zawodowym i wiedzy prawniczej obu grup zawodowych są istotne i poważne i nie mogą być z miejsca wyrównane przepisami nowego prawa.
9. Że w tych warunkach niedopuszczalne i szkodliwe dla społeczeństwa jest ustawowe nadanie pełnych praw adwokackich osobom nie mającym właściwego przygotowania zawodowego i dopuszczanie ich do wykonywania praktyki pod warunkiem złożenia w przyszłości właściwych egzaminów (art. 86 i 87 projektu).
10. Błędne założenie, że nowe prawo stworzy «wolną konkurencję zawodową». Utrwalone wiekami doświadczenie uczy, że zjawienie się na rynku nadmiernej liczby adwokatów powoduje skutki katastrofalne

dla morale zawodu, walkę o klienta w niedopuszczalnych formach, jak i ogólną pauperyzację, co musi nieuchronnie nastąpić po połączeniu 6 tysięcy adwokatów z 20 000 – radców prawnych.

11. Że zamierzone wywłaszczenie adwokatury polskiej na rzecz przeważających liczebnie grup radców prawnych z dorobku pokoleń adwokackich w postaci nieruchomości, domów, bibliotek, zbiorów muzealnych jest w sposób rażący sprzeczne z prawem.

12. Nie bez znaczenia jest okoliczność, że projektowana ustawa narusza także dobrze nabyte prawa tych radców prawnych, którzy są zainteresowani w utrzymaniu dotychczasowych struktur organizacyjnych, jak również tych radców prawnych, którzy nie złożą w określonym terminie egzaminów kwalifikujących do zawodu adwokackiego, a zatem znajdują się «poza burtą» – wobec zlikwidowania izby radców prawnych”.

Przesyłając do redakcji „Palestry” stanowisko Zarządu Koła Seniorów pragnę przypomnieć pewną myśl:

...kiedy się opieramy naporowi nowatorstwa, które gwałtem stara się narzucić, trzeba się we wszystkim mieć na baczności przeciw tym, którzy nic nie mają do stracenia, którym wszystko jest dobre, co może wesprzeć ich zamiar, którzy nie znają innego prawa ni porządku, jeno gonić za własną korzyścią: zaiste, ciężkie zadanie i nierówna walka!

Montaigne – PRÓBY – ks. I, Rozdz. XXII w tłumaczeniu Boya

Przewodniczący Koła
Stanisław Śniechórski